

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» πηγαίνει παντού δωρ. 4. Η αμβαίρετος υπερτίμησής των παρά των «Προσκαρτών» απαγορεύεται. Παρακαλούμε σβην τους «Αποστολούς» μας διαγκώστασ, όσους ύποψοίσι είς τήν αντίληψήν των τοιούτων τι, να μάρ...

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΜΑ

Τό κήμα χόδς σέ μιά γωνιά ειάλιον αφρισμένο, μ' άποστειμένο, γέροντα, βράχο, σαμαζομένο. Με άτονία τον έδερνε με άσπιαγγη γοβόσα, ό δόμβος τ' άζωγώτανε στόν καθαρών αϊθέρα. Τό κήμα στέγνυ και φουτό να δώ στον έξει ποτό:

Κήμα πές μου γιατί χιπιάς τό σύντροφο τό μόνο; Να τον συντρόφο προσπαθώ πέρα γιά να περάσω ν' άνοιξω τις άγκάλιες μου κι άλλους πολλούς να θάψω.

το αναφερον άμείως.

Η έπί των άναγνωστών μας άποστειλλομένη συνειργασία γιά μη ανυπομένειμη έπί δικαιοφάτως κρίσεως έξ δραστηρών πέντε είς γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται έπί όφην.

Πολλοί άναγνώστασ μας μάρ γράφουν ότι έπιθυπούν να προμηθευθούν τας έκδόσεις μας γιά να γυμνασούν συνδρομητικά τού περιοδικού μας, αλλά δυσκολούονται είς τήν έκδοσιν έπιταγών. Για να τους διευκολούνησιν σκετιζώ, τους πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα τό αντίτιμον των συνδρομών, φύλλον, βιβλίον, Πηρολογίον κ.λ., είς γραμματόσημα ή κινητά χαρτόσημα οίασδήποτε τιής.

Κ. Ε. Χ., Γόθειον. — Μάρ γράφετε στην έπιτολή σας:

«Έλαβον τής κοιλότητός έγκρισήν σας γιά έίδον τά έν ατμός. Σας άγχοι κατά πρώτον ότι ή διασφραγίσια γιά' έμολ' είνοντα όμοιαζον, έστηρίζοντα, έβασίζοντα, ές σημάια μολεβδών επί τής έπισημείας τής θαλάσσης. Αφύερον, ή επιγυνομένη άπομήμεις περί άνιδιοτέλειας ή πηφές άμωτος, γιά' ότι (υιάς τού Γιάννη κι' άερολογεί ό Βασιάκης). Τούτον άπαντάς με άνάμνηστον γάμον κι' αντίμασιν, διότι ένώ έγκρίνετε ές ποιήματα, κατόπιν άπονοίτε δέξεν περί πινος τζοζέτια με άδοστον ήρωσ. Καί τέταρον άπονοίσησιν ότι τάπεισολήματα σας κατωπίζοντα τό του νοήματος τής άπαιτησίως σας ή μάλλον σάρκετες περιπτώσεις καταστροφής άλλος δούλον τό κήριον νόημα! Ίδου μία προσπαθούσασα επί τούτοις όλοοφύσεσι. Είνε τί... σας τόσο τρώσαστι, προσεχιστικά και λάμπαρα σαν πηνάκια γάτα ή' αστάζει δηλητηριασέονον ποτιζώ, δηλ. τήν πρότασιν σας. Τά έπιολογημένα νοήμα πώς άπεδειχθήσαν έντελής έννοιση. Έπονοίσησιν ενς έξ των έγκρισέων σας κατωπίζοντα παρ' ήνύ άπανάγχοιτα! Στο περιοδικό τής 16ης Τούλιου μάρ γράφετε δι' έλλειψιν χαρτίου. Δέν σιμιάνε τοιούτον άλλ' άτλάς ή ήμην ήτις πάσα έπιτολή αντίβάνοντα τό καθορισθέν βάρος τής άρμησίως. Διά κ' τωτην στενογώμια, προς άσφάλεια τής άποστολής σας. Ασφαλώς τά όθολογημένα... σημάιατα ήν είνε άπως κή έγκρισίς σας ή κορυφήσασ. Πού ένώ γράφετε ότι έγκρίνετε τό 4 ποιήματα μου είς τό περιοδικό σας τής 16ης και 23ης Τούλιου, κατωπίζοντα τα 3. Βεβαίως όθολογημάτι έννοήσαστι στα όθολογημένα κ.λ. σημάιατα, λόγω τής στενογώμιας. Ταύτα είνε άπίσποδεια έμ' όσον γράφατε ότι διαβάσατε τό διήγημά μου γιά κή έγκρίνατε, κήριε άνατάξαστεναι γοιτά των άνοτέρω!»

Δυστυχώς, άγαπητέ φίλε, δέν έννοομέν τι θέλετε να πής. Γράφετε τίς λέξεις και τίς φράσεις μουσ, γιά να μη γίνη... Καρύ τό γράμμα!... Λαμπρό, αλλά πώς να καταλάβωσ τι γράφετε και τι έννοείτε; Άνθρωποι είμαστε, δέν είμαστε προφήτα. Δέν άνοομε γρήγορα. Τι θέλετε να σας κερύσω; Νά πάμε την έπιτολή σας σ' αυτός που διαβάσαν τα ηερολογικά τής Αιγύπτου; Φασκία και κόπος μέσας. Γι' αυτό γράσσε στο έξής καθαρά. Τό ποιήμα σας με τον τίτλο «Έλεμολογία» ακαταήροτου έπίσης. Ίδου μερικόν του στίχου π.χ. :

Κι' ένώ του φηροούζου τός μου κρούει μουσιζό των πόνο του άντικρούζω με σημάδι πειστικό.

«Έχει οντίδες λίγης άπ' τά σπλάνα, άπ' τήν καρδιά (του)

ή λέξις σημάδια έκλείπει λάμπει στη ματιά του. Τού λέγω ή άπελπισία περιστοιχίζ, ματών, βίω, τή φρεζή (του)

ουάι δέ βόισμο προσασσία και μού λέγει καλοσίγη πέρνει τήν (εύχη μου).

Τότε γιά πόνη άντεργνωσιούνη με τή γεροντιζή μετοιοφροσίμη έντιχία άνει δικαιοσίμη μ' ένχρηψή διά τήν έλεημοσίμη.

Και τώρα; Γιατί έπιμένετε να γράφετε στίχους. Αφήστε τους να πάνε να κορεσθούν κι' αυτό και τό καλό τους. 1. «Ε λ λ η ν α. Αιγιον. — Σας εύχαριστούμεν γιά όσα μάρ γράφετε, αλλά δυστυχώς τό ποιήμα σας, παρ' όλη σας «τήν μενίαν διά τήν καλλιτεχνίαν και δια τήν ποίησιν», δέν είνε καλό. Ίδου ή άρχή του:

ΕΙΔΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ ΤΑΧΥΔΡ. ΚΙΒΩΤ. 61 ΑΘΗΝΑΙ

Σοδαρέτης, έχεμύθεια άπόλυτος. Άποστειλάτε μόνον φάκελλον με διεύθυνσιν σας ή, άν έπιθυμείτε, ψευδώνυμον και Poste Restante με σχετικόν γραμματόσημον, ίνα λάβητε έμπεριστωαμένως έντύπους όδηγίας μας.

Άρξας Γραφείου μας επεκτείνεται άπασαν Έλλάδα και μεγάλας Έλληνικής παροικίας έξωτερικού. Οι τού έζωτερικού άντι γραμματόσημον άποστειλλοσι άνάλογα διένθη κευπνία.

κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πάντα στο ίδιο ήμασ ένχι γράφει ένα άρκετα καλό ποίημα ό Βαλαωρίτης. Πάμε λοιπόν, γιά κομποσ καιρο, να γράσσε στίχους, διαβάσσε μόνον. Έτσι υπάρχει κάποιος έπίδα να δημιουργήσσε κάτι δικό σας, κάτι τέλειο και άμειπτο. Διαφορετικά ματαιοποιείτε.

Κ ό σ τ α ν Ν ό τ α ν. Άλεξανδρούπολη. — Άλλοίμονον!... Δέν είνε ούτε διήγημα, ούτε πίκρο τραγούδι τό κομμάτι που στείλατε. Τι είνε; Ξέρουμε κι' εμείς; Πώς να το ποίημα; Έπιτολή; Κι' παύσι βίωσιν δέν θύνατε τίποτε. Γιατί τό «Έργο» σας από τό είνε κακογυμμένο από πάσης άποφύσε. Νά ή άρχή του:

ΟΝΕΙΡΟ ΠΑΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ό ήμασ τό άπόγευμα έννοι δέν ήταν τόσο κατωπίζός. Οι άδύνατες άχτήνες του θούμιανον άνάξιά τή ήφση... Κάποι-κάποι σιάζεσαν αιλήδα τήν έννοι γή κανένα συννεγάκι που περνούσε μωροστά από τον λαμπρό ήλιο.

Καθόμωσιν στη βεράντα μου μ' ένα περιοδικό στο χέρι, χωρίς να μπορώ να διαβάσω τίποτα... Έπλντα, έπλντα τρουερά. Ποτέ δέν ήσθάναμα τόσην πλήξιν. Αχρησά τό περιοδικό έπάνω στο τραπέζια και έπεσε σε ρεμβασιό και άρχισα σκεπτόμενος... Σκεπτόμωσιν πώς πέρησα τέτοιον καρό ήμονα χαρούμενος, έλεήθερο πεδί, έτρεχα, έτρεχα, γελοΐσα, τραγοΐδαγα... ένώ τόρα... Ό τόρα έχω άλλή όλοοδιόλον. Έγρηνα σοβαρός, όλα μου φαίνοντα πικρικά και τίποτα δέν μου γένετε να είνε σ' όλόκληρο τον κόσμο που να μπορέ να με κάνει έστο και γιά λίγη χαρόν χαρούμενος, εΐτηρησιμένον...

Και όλη αυτή ή μεταβολή ήρθε γιατί δέν άγαπήσε πιά... Και με ζούχασ ή Βάσω και γρονά τόρα μ' άλλος έτσι γιά πησια γιά να με κάνει να ήμωνο και να πονώ περισσώτερο.

Και λέγει αυτή που πρώτα μόνον έγώ ήμωνα σ' όλόκληρο τον κόσμο γιά αντί, στίς ήμενάδες τής, ό.τι τά καποΐτα που μου έδωσε γένετε ό.α μου είνε στενά γιά γι' αυτό τά κρατώ στο χέρι και είνε πάντα στενογώμιασ και ληητηρός.

Θλιβερά πράματα περνούν από τό κεφάλι μου και σκέπτομε με καθαρή τήν χαρμή και λέγω. Είνε δυνατόν να είνε όλα αυτά αληθινά ή μίπος είνε όνηρο - έγκάλτης που με βασανίζη ληητηρά τήν καρδιά και τό μυαλό και να μη μπορώ ούτε στιγμή να περάσω χωρίς να σκεπθώ τήν πολυαγαπημένη μου Βάσω... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Και τόρα άκούστε, άν θέλετε, τή σουδωλή μας: Μη γράφετε. Δέν έχετε ταλέντο, δέν έχετε ιδέαν τής τέχνης. Γιατί δέν τά στέλνετε όλ' αυτά ταχυδρομικά προς τή Βάσω; Είνε τό καλύτερο, τό βολικότερο.

Α ό λ α κ. Ένταύθα. — Μάρ γράφετε στην έπιτολή σας:

«Άγαπητέ κήρι... Σας στέλλω δυό μικρά ποιήματα άν και καταλαβαίνω πώς ή ά σας κορυάσο, έν τούτοις πολυώ».

Δυστυχώς, δεσποινίς, τά ποιήματά σας, δέν είνε έπιτυχή. Ίδου ή άρχή του ένός έξ αυτών:

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Χορίσαμε ένα βράδι μουσιζά μουίτες φεύγον πονειμένα και άγκαλιασθήμασ και κλάψαμασ πικρά τον άδικο αυτόν τον χωρισμό μας. Σέ είδα πούφευγεσ σιγά σιγά σέ μια στιγμή άναμεις ένα σιγάρο τό μάτια μου θολώσανε, κ.τ.λ.

Μην άπελπίζεστε όστόσο. Διαβάσσε τους ποιήμασ μας. Και με τον καιρο θα γράφετε ίσως πιο καλούς στίχους, πράγμα που σας τό εόχομεθα όλοφύκος.